

Akademický rok 2018/2019

Bakalářská práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta: Veronika Auerová

Název práce: Dědeček

Slovní hodnocení:

Veronika Auerová ve své předkládané bakalářské práci pokračuje s dlouhodobým osobním tématem. Od předchozích portrétů zachycujících pouze hlavu jejího dědečka se nyní ambiciózně pouští do celé figury. Tento posun není jenom pouhou kvantitativní změnou, ale výrazně se projevuje na celkové koncepci. Celou lidskou figuru usazenou na židli vnímáme totiž automaticky „životněji“, jako iluzi „*Trompe-l'œil*“.

To podstatné a zajímavé je, že autorka nahrazuje (nebo přesněji řečeno doplňuje) sochařské médium malířskou dvojrozměrností. Není ani tolik důležité, že ona „malba“ je ve skutečnosti velké množství fotografií, kolážovou metodou nalepených na povrch figury. Respektive, tento fakt samozřejmě podstatný je, z hlediska výsledku i procesu. Ale pravá podstata iluze je stejná. Výsledná socha vytváří zajímavý diskurs se samotnou podstatou *mimésis*, a záměnou použitých prostředků polemizuje (nebo jen vede dialog) se současným hyperrealistickým sochařstvím. Zároveň si nelze nevzpomenout na hyperreálně působivé sochy Duana Hansona z přelomu šedesátých a sedmdesátých let. Jeho figury byly vedeny ambicí vytvořit přehlídku sociálních typů současných Američanů, Veronika Auerová má skromnější, přesto stejně důležitý cíl. Zachytit, zastavit navzdory času, podobu svého dědečka. Každý dobrý portrét má v sobě i univerzalistické poselství pro nás ostatní, nezúčastněné. To vzniká z interakce zobrazujícího se zobrazovaným. Mám pocit, že se to zde podařilo. Je to i díky použité technice, kdy sumárně pojatá socha vzniklá víceméně technicky, je „oživována“ autorkou.

Fotografie je jakýmsi druhem „zmražené“ reality. Každá, i amatérská momentka vzdorující času, má tento osobně pojatý důvod. Lepení fotografií máme zase spojené s rodinnými alby. Skládáním fotografického puzzle sledujeme intimní akt autorky, vnučky, zachycující podobu dědečka „teď a tady“. Právě ona „nepřesnost“, hledání správného místa pro jeho obrazové zachycení, považuji za základní devizu výsledného díla. Jak správně Veronika Auerová konstatuje ve svém doprovodném textu, metody usnadňující tento postup v počítači existují, ale vedou k poněkud mechanickým výsledkům, ohromujícím hlavně svou virtualitou. Její postup mně více připomíná metodu Davida Hockneyho, který vytvářel celek svých (plošných) fotoobrazů překládáním jednotlivě pořízených polaroidových snímků. Zatímco jeho postup ponechával větší nepřesnost či přesahy, Veronika se snaží o neefektní dosažení „správnosti“ výsledku. Autorka navazuje na své předchozí práce, které také určitým způsobem zkoumaly iluzi povrchu a jeho proměnu prostřednictvím užití nového materiálu.

Předloženou práci, i když se s definitivním výsledkem setkám až při obhajobě, považuji za kvalitní, nadstandartní výkon. Protože se jedná o práci bakalářskou, můžeme se těšit na další vývoj autorky.

Otázky k rozpravě:

Jaký potenciál vidíte v této „své“ metodě fotografického texturování pro svou další práci? Dokážete si pro ni představit i jiné, třeba neživé náměty, objekty, zátiší atd.?

Závěrečné hodnocení:

Práci doporučuji k obhajobě

Návrh klasifikace:

A

Posudek vypracoval(a):

doc. akad. soch. Jiří Sobotka

Datum:

3. 6. 2019

Podpis oponenta